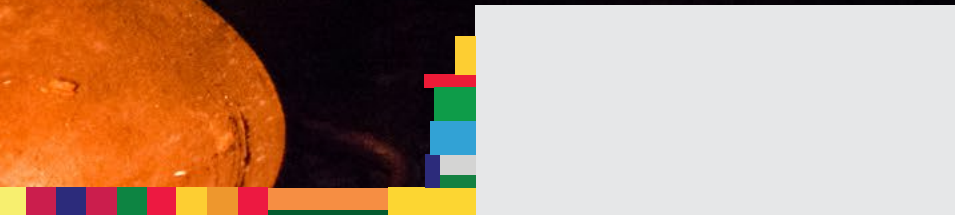

Skavtič

Veščine, kako se znajti v naravi, so zato ključnega pomena za sobivanje z naravo in uživanje v njej. **Stran 14**

Skavt praktik **Raketa iz vžigalice** 17
Ob ognju **Roma, pravijo oni, ...** 20
Na prepihu **Zlata žaba** 38

1

2

3

4

5

6

7

8

1 Kuhani, pečeni stari volkovi, photobooth na prehodih, Javorje, Poljanska dolina 1, **foto: četovodja**

2 Mi gremo naprej, prehodi 2019, Škofije 1, **foto: Branko Primožič**

3 Poročni dan Lucije in Davida (Kea in Glo), Slivnica pri Mariboru, Maribor 2, **foto: Staš Z.**

4 Skvo z razgledom, Skvo vikend, Tolmin, Ljubljana 1, **foto: Jure Pavšek**

5 PP voditelji pred svojim zavetnikom - Sv. Pavlom, SKVO romanje v Rim, Breznica 1, **foto: Rok Lužnik**

6 Volčič misli na drugega, kakor na samega sebe, jeseno-

9

10

vanje VV, Ribnica 1, **foto: Akela**

7 Tekmovanje v roverčku, Na muč!, Srečanje sosednjih klanov, Zijalo, Mirna Peč, Novo mesto 1, Tržišče 1, Šentjernej 1, Ribnica 1, **foto: Luka Gorenčič**

8 Starejši učijo mlajše, jesenovanje IV, Povir, Bovec 1, **foto: Tinkara Uršič Fratina**

9 Dober lov!, jesenovanje VV, Šentlambert, Zagorje 1, **foto: Miha Iskra**

10 Vleka vrvi, Na muč!, Srečanje sosednjih klanov, Zijalo, Mirna Peč, Novo mesto 1, **foto: Luka Gorenčič**

Fotografije iz vaših skavtskih dogodkov nam lahko pošljete na skavtic@skavt.net!

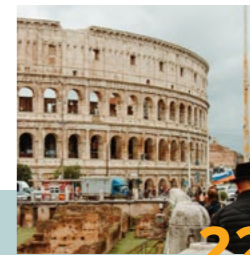
vsebina

6

16

22

34

Voščilo
V vetru

Juliette Low Seminar
POPR v karanteni

Za mlada srca
Zimski večer ob čaju
in knjigi

Skavt praktik

4 Kaj nas skavte dela pos.
Raketa iz vžigalice

6 **Ob ognju**
Miklavževa igrica
Roma pravijo oni
Kateheza
Luč miru iz Betlehema

12 **Tam v džungli**
Križanka

18 **Na prepihu**
Metodologija
Zlata žaba
Prof. skavtskih 13

28 **Oddih**
Gremo na ...
Skavt Peter

Glavna urednica: Elektra Korošec
Uredniki: Katja Černelič, Nina Oražem,
Lucija Lebar, Sara Brecl
Urednik fotografij: Rok Lužnik
Redaktorica: Zala Dimc
Lektorice: Monika Gril, Tinkara Požar,
Marjeta Zgonc, Veronika Pucelj

Oblikovanje in prelom: Aljaž Munda, Matic Maležič
Tisk: Tiskarna Povše
E-pošta: skavtic@skavt.net

Naslovnica: Sprejem Lučke miru iz Betlehema v Novem mestu,
foto: Luka Gorenčič

Tiskovino Skavtič izdaja:
Združenje slovenskih katoliških skavtov in skavtinja,
Ulica Janeza Pavla II., 1000 Ljubljana,
tel.: 01 433 21 30, 031 210 944

Sofinancira: Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport -
Urad RS za mladino.

Naklada: 3700 izvodov Cena: 2€
Letna naročnina: 10€ Letnik: 27/1

Voščilo

blagoslovljen

Božič

Uredništvo Skavtiča, vam in vašim najbližjim, želi blagoslovljen Božič ter srečno, uspešno, miru polno in s skavtskimi doživetji natrpano novo leto, 2020.

Naj vas sv. Jožef, sv. Frančišek, sv. Jurij in sv. Pavel spremljajo na vseh vaših poteh – skavtskih, šolskih, počitniških in delavnih, so vam v stiskah v oporo in vam pomagajo pri širjenju skavtskih krepostih, da bomo prihodnje leto zapuščali lepši, in za spoznanje boljši svet.

WORLD ASSOCIATION
OF GIRL GUIDES
AND GIRL SCOUTS

Juliette Low Seminar

»Bodi sprememba, ki jo želiš videti v svetu» ali na kratko, najboljša globalna skavtska šola!

Si morda opazil, da se je po skavtskih socialnih omrežjih pojavljala kratica JLS in da so jo intenzivno uporabljale tudi trije naši Skavti, ki so od 14. do 20. novembra doživljali svojo prav posebno mednarodno izkušnjo v Švici in na Poljskem? V nadaljevanju lahko izveš nekaj zanimivosti, ki smo jih Hana, Nejc in Andrej spoznali in doživeli na WAGGGS-ovem mednarodnem usposabljanju "Juliette Low Seminar".

Piše: Andrej Čuk, Spretnonerodni sokol, Homec 1

Kaj je to JLS?

Juliette Low seminar je usposabljanje, ki ga že od leta 1932, približno na dve leti, organizira naša krovna organizacija WAGGGS. Letošnji JLS je bil nekaj posebnega. Prvič v skoraj 100 letni zgodovini je potekal na več lokacijah hkrati, kar 18-ih, tako se ga je istočasno udeležilo več kot 500 skavtinj in skavtov. Slovenski predstavniki smo bili na dveh lokacijah. V Our Chaletu, WAGGGS-ovem svetovnem centru v Švici in Poljskem, na lokaciji Skavtskega morskoga centra.

Kdo je bila Juliette Low?

Juliette Gordon Low je bila ustanoviteljica dekliškega skavtskega gibanja v ZDA znanim kot »Girl Scouts USA«. Po tem, ko je leta 1911, v času svojega življenja v Angliji, spoznala BiPi-ja in skavtstvo za fante, je takoj začutila, da je njeno poslanstvo ustanoviti podobno organizacijo tudi za dekleta.

12. marca 1912 je ustanovila prvo skavtsko skupino 18-ih deklet. Pred njihovim prvim srečanjem, je poklicala svojo sestrično in ji v pogovoru povedala, da bo v ZDA skupaj z ostalimi dekleti nadaljevala gibanje, ki bo spremenilo svet.

5 zanimivosti o Juliette Low:

1. Njen vzdevek iz otroštva je bil »Daisy« ali Marjetica, kar je navdihnilo tudi poimenovanje prve starostne skupine dekliškega skavtsva v ZDA.

2. Zaradi bolezni v otroštvu in kasnejšega dogodka na svoji poroki (zrno riža ji je namreč preluknjalo bobnič) je delno izgubila sluh. Pravijo, da je velikokrat slišala samo to, kar je hotela.

Kaj je WAGGGS?

World Association Of Girl Guides And Girl Scouts je z 10 milijon člani največja svetovna organizacija posvečena deklicam in mladim ženskam in druga največja skavtska organizacija. Organizacije članice (MOs ali Member Organizations) so večinoma dekliške, le nekaj srečnežev nas je sozgojnih članic, se pravi da so dekleta in fantje člani WAGGGS-a. Prvič v zgodovini so bili na JLS-ju tudi fantje. Kakšna čast in priložnost za naju dva z Nejcem!

S predanostjo svojemu poslanstvu in trdnim delom WAGGGS, že več kot 100 let spreminja svet na boljše. Kako? Tako, da izobražuje, povezuje in navdihuje svoje člane, da so aktivni, inovativni in odgovorni skavti, katerih vloga je spreminjati svet na bolje za vse!

3. Ukvarjala se je s tenisom, plavanjem, konjeništvom, lovstvom in veslaštvom ter prevzemala vodstvene funkcije kapetanke športnih ekip.

4. Juliette je znala narediti stoji na glavi in je to rada pokazala ob vsaki možni priložnosti. Stoji je naredila tudi med pomembnim zasedanjem odbora, da bi lahko bolje pokazala nov model skavtskih čevljev.

5. Umrla je v svojem 66. letu starosti in na njeno prošnjo so jo pokopali v skavtskem kroju. V žepu je s seboj vedno nosila tudi telegram, ki ji ga je v zahvalo poslal nacionalni odbor dekliškega skavtskega gibanja v ZDA.

Kaj pa je lahko tako močnega da spremeni svet?

Morda se ti zdi za lase privlečeno, saj svet doje-maš kot kompleksno zgradbo, ki jo je nemogo-če premakniti. Delno imaš prav, premakniti se jo da le počasi in z majhnimi koraki. In ravno te korake smo spoznavali na letošnjem seminarju. Govorili smo o modelu vodstvenih miselnosti, »Leadership mindset model« in na kakšen način ga lahko uporabimo, da svet in sebe vo-dimo po poti celostnega razvoja. Model nam je lahko v pomoč, da ozavestimo izkušnje skozi

Zakaj je JLS drugačen?

Prvi izziv, ki čaka vsakega udeleženca iz Slo-venije je, da vse poteka v angleščini. Sprva se to morda zdi kot težava, ampak že po dveh dneh naša pamet preklopi med jeziki do te mere, da začneš razmišljati v angleščini. Za vse, ki so kdaj bili na kakšni skavtski taborni šoli, je gotovo velika sprememba bolj spro-ščen urnik tekom celotnega seminarja. Teme in resno delo se začnejo ob devetih zjutraj in končajo najkasneje ob devetih zvečer. Z veli-ko odmori, časom za refleksijo, kar omogoči globlje razumevanje in ponotranjenje prede-lanega gradiva, pa tudi časom za kakšen čaj in piškot. Ob tem opisu si bo nekdo mislil, da je dogajanje dolgočasno, lahkotno, uživaško, ipd. Odgovor na to je preprost. Dobiš toliko, kolikor si pripravljen vložiti in sprejeti. Hitri večerni zaključki ti dajo možnost dolgih neformalnih večernih pogovorov z novimi prijatelji iz vsega sveta. Zelo hitro se zgodi, da je ura polnoč, ena ali celo dve. V zadnji noči odkriješ, da nočne minute tečejo še nekoliko hitreje in preden se zaveš je ura pol šestih zjutraj, ko sogovornikom zaželiš lahko noč. Če si pripravljen na pogovore izveš ogromno in pridobiš zelo iskrene in dobre prijatelje iz celega sveta (za to poskrbijo tudi organizatorji). Zavedanje, da pogovor odpira mnogokatera vrata, ti pomaga pri odkrivanju sveta in pri spoznanju, da vsak, ampak res prav vsak, če je njegova volja dovolj močna, lahko spremeni svet na bolje.

Preostanek tabora smo preživeli na tabornem prostoru. Med tednom smo se povezovali

katere gremo in se iz njih učimo na poglobljen način, kar spodbuja celostno rast posameznika. Program seminarja se je osredotočil tudi na Trajnostne razvojne cilje Organizacije Združenih narodov, ki prepoznavajo najpomembnejše točke, v katerih moramo napredovati, da bomo vsi prebivalci Zemlje živeli polno življenje (če te o tej temi zanima kaj več, jih lahko najdeš pod angleško kratico SDG).

znotraj SKVO-ja, učili smo se novih veščin, spoznavali nove ljudi, analizirali naše stege, si delili izkušnje, sedeli ob ognju z gosti, peli na koncertih, se družili z Gospodom ... in še bi lahko naštevali. Tabor je bil nepozabno SREČAnje, zato hvala organizatorjem, da ste nam pričarali ta tabor, kjer smo lahko bili tudi voditelji le udeleženci.

Kaj se mi je najbolj vtisnilo v spomin in kaj sem se naučil?

Andrej, Spretnonerodni sokol

Najbolj si bom zapomnil obisk Evropskega centra solidarnosti, ki ga je Poljska s pomočjo EU zgradila v spomin na gibanje Solidarnost, kar je bil ključni dejavnik, da so se ljudje na Poljskem in kasneje povsod, kjer je vladal komunizem, uprli režimu in sprožili prepoved vzhodne Evrope. Zasluge za tako ganljiv sprehod skozi njihovo in našo mlado zgodovino, je bil tudi naš izjemni vodič Luka, ki ima prav poseben talent, da v ti notranjosti prebudi najbolj globoka občutja in ob katerih se zaveš, da se je nujno iz preteklosti učiti in ne ponavljati napak človeštva. Poleg izjemno ganljivega centra si bom vsekakor zapomnil skupino prijateljev s

Nejc, Delavni grizli

Nikoli ne bom nehal občudovati Baden Powella! Zakaj? Ker vidim, kako izjemne stvari skavti delamo v svetu in kako naše mladinsko gibanje spreminja življenja otrok in mladih. Pa tudi, če bi spremenilo samo moj in tvoj svet. :) Imel sem čast, da sem lahko bil med redkimi fanti (in skavti nasploh), ki so se udeležili JLS. Spomnil sem se predvsem, da smo VSI ljudje bratje in sestre. V majhnem kraju Puck smo bili zbrani mladi iz celega sveta. Avstralki, Tajvanec, Japonka, Malezijka, Libanonka, Mehičanka, Čilenka, Kanadčanka, Ugandčanka in Nigerijka. Pa seveda pisana Evropska družina, ki je ne

Hana, Odkritosrčna žaba

Če bi skuhalo »Juliette Low Seminar« enolončnico, po receptu zadnjega tedna v novembru ...

... Nekaj sladkega: vsakodnevno popotovanje med novimi obrazi, kulturami in zgodbami.

... Nekaj zelenega: izkušnja enotedenskega sobivanja izključno z dekletmi.

... Nekaj kremastega: navdušenost nad skavtstvom, iskrice v očeh in neutrudljiva volja moderatorjev delavnic.

celega sveta, s katerimi bomo ohranjali stike in se morda v prihodnosti tudi obiskali. V enem izmed mnogih nočnih pogovorov sem spoznal, da libanonsko skavtsko združenje deluje zelo podobno kot mi. Prav tako pa sem spoznal, da si prav vsi mladi skavtski voditelji, po celem svetu želimo zelo podobne stvari. Izboljšati naš svet, vzgajati mlade in pri tem kar se le da uživati. Ob vsem kar sem se naučil in spoznal na JLS, komaj čakam, da to delim z vami in nova prijateljstva izkoristim v čim večji meri.

„Izboljšati naš svet, vzgajati mlade in pri tem kar se le da uživati.“

bom našteval v korist prostora. Vsi iz ene velike organizacije, ki si želi drugače - boljše! Čas, ki smo ga preživeli skupaj je bil zame največje darilo. Ob njih sem spoznaval sebe in svoj pogled na svet. Razbijal sem predsodke, gledal skozi »Leadership mindset model«, pel pesmi, pre-vpraševal enakost (spolov) in dvigoval jadra. V Evropskem centru solidarnosti sem solznih oči spoznaval, kako kruti in gluhi znamo biti ljudje. In ob večernem ognju, tam nekje pri Baltiku, obdan z gručo skavtinj in skavtov iz vsega sveta, sem ugotavljal, da sem neskončno srečen, da sem slovenski skavt.

... Nekaj toplega: obisk lokalnih skavtov in predstavitev njihovega programa za aktivno preživljanje prostega časa otrok, v azilu švicarskega mesta Bern.

... Nekaj aromatičnega: zasneženi gorski razgledi, hladna jutra in dopoldanski sončni žarki, ki počasi topijo snežaka.

... Nekaj zrnatega: zavedanje, da več kot 150 organizacij članic, pod isto streho, živi in deluje za boljši jutri in boljšo prihodnost vsakega svojega člana.

POPR v karanteni

Priprava novih metodoloških priročnikov vej, ki bodo nadomestili starega, Dvigni peruti, z različnimi intenzitetami poteka že skoraj 10 let. Odgovornost za pripravo vsebine leži na državnih vodstvih vej, pri čemer so v nekaterih vejah prejšnje generacije opravile glavnino dela, drugi pa so v tem mandatu začeli od začetka. Kljub temu v POPR-u ostaja ambicija, da delo v letošnjem letu dokončamo in s tem voditeljem ponudimo posodobljeno orodje, za pomoč pri pripravi skavtskih srečanj.

Piše: Klemen Simončič, nemirni orel, Šentjernej 1, državno vodstvo IV

Pomemben korak na poti k temu cilju, je bila »POPR karantena«, v katero smo vstopili v soboto 16.11.2019, v domu sv. Marjete v Šmarjeti. V njej smo se zbrali člani državnih

vodstev in se lotili dela. Voditelji veje PP, so premlevali pripravljeno vsebino priročnika in iskali način, kako jo oblikovati v prijetno in zanimivo branje. Voditelji veje IV, so izbirali vsebine, ki zahtevajo posebne poudarke na tabornih šolah, voditelji veje VV, pa so pregledovali komentarje na svoj priročnik in pilili potek ceremonij.

Ob zaključku vikenda smo ugotovili, da je pričakovanje, da bodo metodološki priročniki dokončani v tem skavtskem letu, realno. Upamo, da bo z njimi načrtovanje skavtskih srečanj za spoznanje lažje, pripravljen program pa še za odtenek boljši.

**DRAGI IZVIDNIK, DRAGA VODNICA!
LETOS PRED TEBOJ STOJI IN TE IZZIVA VISOKA GORA.
ALI SI UPAŠ POVZPETI NANJO?
SPREJMI IZZIV IN SE PODAJ NA POT! ČAKAJO TE TRIJE KROGI
PREDTEKMOVANJA, V KATERIH LAHKO IZPOLNIŠ SVOJO OLIMPIJSKO
NORMO. ČE SE PREBIJEŠ SKOZI SITO V VSEH TREH KROGIH, TE
28. 3. 2020 ČAKA OSREDNJE TEKMOVANJE:**

skavtske OLIMPIJSKE IGRE

PRIJAVI SE NA:

<https://forms.gle/XQVYrgjfPxadDWps6>

POVEZAVA TUDI NA FB IN SPLETNI STRANI

Zimski večeri ob čaju in knjigi

»Če ne maraš brati, potem le še nisi našel prave knjige zase«, je citat med mnogimi bralci priljubljene avtorice, J. K. Rowling. Mnogi med nami, se najdemo v tem. Za tiste, ki pa se ne, je tu nekaj predlogov, kako si s knjigo polepšati dolge zimske večere.

Piše: Lucija Lebar, Tehtna žabca, Zagorje 1
Foto: Vincenzo Malago

R. J. Palacio - ČUDO

To je mladinski roman, ki govori o dečku Augustu, ki se je rodil s hudo deformacijo obraza. Zaradi mnogih operacij ni hodil v šolo, ko pa začne, si želi le, da bi ga vrstniki imeli za normalnega. A ni tako lahko. Kljub resni temi, ima ta roman duhovito noto in ga res ni težko brati.

Gayle Forman - ČE
OSTANEM

Mladinski roman, po katerem je posnet tudi odličen film. Govori o Mii, ki se navdušuje nad klasično glasbo in Adamu, ki je po duši rocker. Knjiga je napisana v stilu zgodbe v zgodbi, saj njuno ljubezensko razmerje opazujemo skozi njene spomine, medtem ko je vsa njena družina, zaradi prometne nesreče, v bolnišnici.

Philip Pullman - SEVERNI SIJ

To je prvi izmed treh fantastičnih romanov, v ciklu Njegova temna tvar. Zgodba govori o enajstletni deklici Lyri. Živi na Jordanskem

kolidžu in skupaj s svojim daemonom Pantalaimonom, vidi kako rektor poskuša zastripiti njenega strica. Tako Lyra začne vohuniti, od tu pa se zgodba le še zapleta. Fantazijska pripoved, ki navduši tudi tiste, ki niso ljubitelji tega žanra.

Veronica Roth - RAZCEPLJENI

Še en fantastični roman. Beatris živi v svetu v katerem ljudje živijo v petih ločinah, glede na svojo osebnost. Pri določeni starosti opravljajo teste, na podlagi katerih se lažje odločijo, v katero ločino želijo. Obstajajo pa tudi razcepljeni, ki se jih želijo znebiti. Prvi od treh romanov v zbirki, ki doživi velik preobrat v zgodbi.

Alen Meškovič - UKULELE JAM

Miki pripoveduje svojo življenjsko zgodbo, ki se odvija v begunskem centru ob Jadranskem morju. Tako spremljamo njegovo pot skozi različne preizkušnje – od prvih ljubezni, šole in pogrešanega brata ter poti na Švedsko. Prepletana sta avtobiografija in fikcija. Roman, ki se bere hitro in je tako primeren za mrzle decembrske večere.

David Hill - BRATOVA VOJNA

Čeprav bi mnogi po naslovu sodeč rekli, da to ni roman za otroke, to vseeno je. Dogaja se v času prve svetovne vojne in govori o dveh bratih iz Nove Zelandije, ki imata o vojni precej različno mnenje. Vojna ju loči, a se po določenem času ponovno srečata, oba precej spremenjena. Kar je pri tem romanu zanimivo, je to, da zgodbo spremljamo iz različnih perspektiv – skozi pisma, prvoosebno in tretjeosebno pripoved. Kljub temu, da izgleda šolski primer romana, je definitivno vreden branja.

Kaj nas, skavte, dela posebne?

Slovensko skavtsko gibanje, je zaplulo v viharno obdobje. Spreminja se struktura organizacije, spreminja se proračun, spreminja se sistem izobraževanja.

Piše: Lenart Girandon, Bistri Sokol, Trop ŽvN

Sistem ki je bil, ni bil slab, vsi pa vemo, da se da skavtstvo narediti še boljše, zato se lahko veselimo sprememb. Kljub temu pa je ključno, da se ob tako pomembnih spremembah vprašamo, v katero smer želimo, da skavtstvo v Sloveniji gre.

Baden Powell je pred več kot 110 leti, ko so bili ljudje večinoma poljedelci in so na poljih še orali s konji, ko je bilo kočij še precej več kot avtomobilov, ko so bila letala komaj izumljena, ko elektrika še ni bila sama po sebi umevna in davno pred računalniki in internetom ugotovil, da človeku, predvsem pa mladini, začenja primanjkovati stika z naravo.

Človek je veliko večino zgodovine, preživel tesno povezan z naravo. Najprej je v njej le poskušal preživeti, s časom si je pridobil nova znanja, ki so mu omogočala lažje preživetje, ključni preboj pa je bil, ko je s pomočjo govora, nova znanja lahko širil med druge ljudi. To mu je omogočalo, da v naravi ni le preživel, ampak je lahko začel sobivati z njo.

Veščine, kako se znajti v naravi, so zato ključnega pomena za sobivanje z naravo in uživanje v njej. Tega se je Baden Powell, tudi zaradi svojih vojaških izkušenj, kjer je nemalokrat te veščine uporabil in bil zato uspešen, dobro zavedal. Najprej fantovski, kmalu za tem pa tudi dekliški del mladine, je začel izobraževati, da bi lahko tudi oni uživali v naravi, tako kot je znal on.

Baden Powell je prekipeval od veščinskega znanja. S tako globokim poznavanjem veščin in tako obširnem znanjem, mu seveda ni bil problem navdušiti in učiti mladine. A tudi on ni poznal vseh veščin, zato se je vedno učil od ljudi, ki so znali drugačne veščine in si tako širil obzorja.

“ Za podajanje veščin ni dovolj teoretična podkovanost, ampak mora vsak veščino uriti v različnih pogojih in stalno. ”

Slovensko skavtstvo ima odličen sistem veščinskega izobraževanja, ki nam ga zavidajo in na katerem se vsake toliko izobražujejo,

tudi druge skavtske organizacije. Za umestitev - nimamo najboljšega sistema (recimo ena od nemških organizacij pošlje svoje voditelje tudi za 8 dni v norveško divjino pozimi, kjer se premikajo na smučeh in si vsak dan znova naredijo zimski bivač), smo pa daleč od najslabšega sistema (skavti v španiji recimo ne prižigajo ognja, njihov glavni cilj je udeležba na pevskem festivalu).

Za izvedbo dobrega izobraževanja, je ključno razumevanje, da izvedba veščinskega izobraževanja ni enaka izvedbi drugih (tudi metodoloških) izobraževanj. Za podajanje veščin ni dovolj teoretična podkovanost, ampak mora vsak, ki uči veščine, sploh pa inštruktorji, ki učijo kako veščine prenašati na mlajše, veščino uriti v različnih pogojih in stalno. Poleg tega se je treba zavedati, da z vsakim inštruktorjem, ki preneha biti inštruktor, del veščin odide z njim. Zato je ključno, da v združenju obstaja krog ljudi, ki veščine obnavlja, širi, ter vsake toliko prinese še kakšno novo veščino, v praktično uporabo.

Do sedaj smo to počeli inštruktorji oz. po domače ŽvNjevci (ŽvN = življenje v naravi). Skrbeli smo, da se nabor veščin ne zmanjšuje, ampak se kvečjemu povečuje, hkrati pa smo poskušali preko skavtskih šol ŽvN, osnovno znanje prenašati, na kar najbolj široko voditeljsko publiko

z namenom, da bi ti voditelji veščinska znanja predajali naprej. Tako verjamemo, da smo posredno marsikomu naravo približali, in, upamo si trditi, da se je zaradi našega dela, raven znanja veščin v združenju znatno povečala.

Kot rečeno, se združenje močno spreminja. Določenega je bolj malo, skladno s tem tudi ni določena prihodnost tropa ŽvN. Zato je ključno, da se, preden se odločimo o njegovi usodi, zavemo, **kaj lahko izgubimo:**

- Prenašanje veščinskega znanja je težak proces. V kolikor ne bo več sistema inštruktorjev, kot »varuhov veščin«, se bo **veščinsko znanje** v parih letih izgubilo in šlo nazaj, na **raven pred ŽvN-jem**.
- Do sedaj smo se, kljub jasni pripadnosti, morali vsako leto truditi da, nivo izobraževanja ostane vsaj na enakem nivoju. Z ad-hoc vodenjem bi **nivo teh izobraževanj drastično padel**.
- Z izobraževanju inštruktorjev, ki smo jih izpeljevali z minimalnimi sredstvi, smo **znanje med seboj izmenjevali in ga včasih celo poglobili ali razširili**, hkrati pa smo večere lahko uporabili za izboljševanje izobraževanja in gradnjo skupnosti.

Skavti smo, kljub temu, da marsikateri dejstvo nerad sliši, edinstveni prav v sistemu večinskega izobraževanja. Seveda moramo biti v koraku s časom in projektno mlade spodbujati na raznih področjih, jih duhovno usmerjati, skrbeti za ustrezno pojavnost organizacije in skrbeti za prenos svojih tradicij in metodološkega znanja, a vse to lahko mladina dobi, tudi v (mnogih) drugih organizacijah. Znanja, kako v naravi uživati, kljub njeni muhavosti in ostrini, pa kljub temu, da nismo edina skavtska organizacija v Sloveniji, lahko mladini podamo le mi, skavti.

Verjamemo, da smo posredno marsikomu naravo približali in, da se je zaradi našega dela, raven znanja veščin v združenju znatno povečala.

Ena od organizacij, je ta del zaradi napornosti prenašanja večinskega znanja, že izgubila. Na mestu pa je tudi vprašanje, ali je Baden-Powell-ova ugotovitev o odtujenosti od narave danes, v dobi sedenja za računalnikom, bolj, ali manj, aktualna od takratne.

Škoda bi bilo, da sami sebi odrežemo dejavnost, zaradi katere smo edinstveni – kvečjem bi jo morali okrepiti, se vam ne zdi?

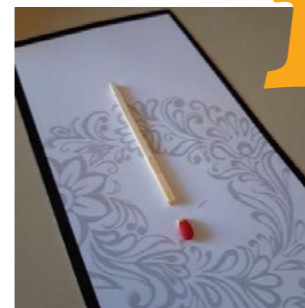
Raketa iz vžigalice

Izdelava rakete je lahko zabavna aktivnost na srečanjih, taborih, ali pa kar doma. Primerna je za vse starosti, mlajši pa le imejte ob sebi koga od odraslih. Videl/a boš, da raketna tehnologija sploh ni tako zahtevna!

Piše in fotografira: Matija Jesenko
Ilustracija: Aljaž Munda

Potrebovali bomo:

- vžigalice,
- alu folijo,
- vžigalnik,
- lesena nabodala za ražnjiče,
- škarje.

1

Najprej prerežemo vžigalico, kot prikazuje slika.

2

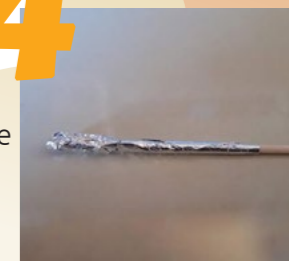
Izrežemo krpico alu folije, v velikosti približno 6 x 10 cm, in nanjo položimo žvepleno glavico vžigalnice ter top konec nabodala.

3

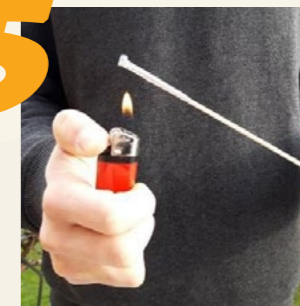
Vse skupaj tesno zvijemo.

4

Vrh zamečkamo tako, da nam na vrhu plin ne more uhajati.

5

Nabodalo primemo na skrajnem koncu in raketo usmerimo v prazen prostor (**NIKOLI JE NE USMERIMO PROTI LJUDEM!**). Vzamemo vžigalnik in začnemo segreti raketo tam, kjer je v folijo zavita glavica vžigalnice. Če smo vse pravilno naredili, se bo raketa izstrelila po nekaj sekundah segrevanja.

Kako raketa deluje?

Vsaka raketa se poganja tako, da za sabo s čim večjo hitrostjo odmetava plin. Tudi naša, čeprav enostavna raketa, deluje na povsem enak način kot tista, ki je prve ljudi ponesla do Lune. Naš zvitek alu folije, je na vrhu zaprt in si

ga lahko predstavljamo kot narobe obrnjeno epruveto. Ko glavica vžigalnice zagori, se plin začne širiti, in uhajati pri spodnji odprtini s tolikšno hitrostjo, da raketo ponese na nekaj metrov dolgo misijo.

Miklavževa igrica

komentar aktualnega v decembru

December je mesec, v katerem smo iz vseh strani, spodbujeni k dobroti, darovanju. K temu nas spodbuja tudi kultura okrog nas, saj smo bombardirani z različnimi priložnostmi, da obdarujemo najdražje. Začne se z uvodom na črni petek (Black Friday), ko, tudi pri nas, trgovine kar tekmujejo med seboj katera bo ponudila najugodnejše popuste. 6. decembra nas nato obišče Miklavž, v šoli pred počitnicami Dedek Mraz, na božič pa se oglasi tudi Božiček in nas preseneti z darili pod smrečico. In če to še ni dovolj, najdemo še kako drugo priložnost, kot je recimo začetek novega leta.

Piše in fotografira: Andraž Ponikvar, pametni jelen, Loška dolina 1

Preden pa zapadem v pretirano moraliziranje, se vprašam, kaj sploh želimo doseči z vsemi temi darili. Obstaja teorija, ki govori o petih jezikih ljubezni, in obdarovanje je eden izmed njih. Darila predstavljajo enega izmed najpopularnejših in najvidnejših načinov, kako ljudem pokažemo, da nam je mar zanje, in december kot zadnji mesec v letu, ter čas, ko se ozremo nazaj (in zastavimo novoletne zaobljube), je popoln za prikaz naše ljubezni

do bližnjih. Pa je obdarovanje dovolj? Navsezadnje obstajajo še štirje drugi načini, ki so ravno tako pomembni kot darila. Marsikdaj lahko besede potrditve (tudi čisto preprosta pohvala), posvečen čas (ko ni važno kaj počnemo, ampak zakaj to počnemo), usluge (vendar ne potuha) ter dotik (ki je v današnji družbi pogosto zanemarjen ali pa izumetničen), dosežejo več kot najnovejša igrata. Tako čisto ne vede, ustvarjamo praznino, ko smo prenasršeni z darili, hkrati pa nezadovoljni in z občutkom praznine, da nam nekaj manjka. In ravno tu je čar Miklavževih igric, pri katerih skavti, sploh v manjših župnijah, sodelujemo. Igra, v kateri ni toliko poudarka na darilih, ki jih otroci na koncu odnesejo domov, temveč na sporočilu, ki ga poskušamo prenesti in se zaključiti z obiskom svetega škofa. Ko poskušamo nagovoriti vsakega prisotnega (ne le najmlajših), ter jim pokazati, da je obisk Miklavža nekaj več kot darilce, ki ga dobijo na igrici in velikokrat tudi doma, temveč je to še mnogo več, pogosto na načine, ki jih otroci (in njihovi starši) niti ne vidijo. Vsi se spomnimo ledenih dvoran ali cerkva, kjer se odigra igrica in potrpežljivega čakanja na vsakega otroka. Vzpodbudnih besed, ki jih Miklavž nameni vsakemu posebej. Parkeljnov,

ki vlijejo strah v kosti bolj porednim otrokom ter angelčkov, ki poskrbijo, da Miklavž ne pozabi nobenega otroka. Na zahvale za opravljeno delo, ki jih prejmemo, ali pa tudi ne in nazadnje, na zadovoljstvo, ki ga doživimo z vsakim opravljenim dobrim delom. In ravno to, je čar obdarovanja ter tudi prostovoljstva, da vsi, ki smo udeleženi, odidemo domov zadovoljni in izpolnjeni.

Na tem mestu bi se navezal na Luč miru iz Betlehema, ki je, vsaj za skavtske voditelje, gotovo glavni in najbolj delavni skavtski dogodek decembra. Tudi tam je osrednji element pravzaprav simboličen, saj delimo plamen, ki ničesar ne izgubi ko se prenaša, sam zase pa tudi ne pridobi ničesar oprijemljivega. Kljub temu pa z vsako svečo, z vsakim, ki plamen ponese domov, narišemo nasmeš na obraz. Da to ni nek prazen običaj, sem doživel, ko smo na zbirno mesto, ko plamen raznašamo po vaseh, prišli z manjšo zamudo. Ljudje so nas že nestrpnost čakali, trije pa so takoj, ko smo postavili sveče in pripravili plamen, odšli po sosede, ki so se pred mrazom umaknili na toplo. In zakaj bi nekdo, čakal na mrazu na plamen, ki ga lahko mimogrede zaneti tudi doma in nato šel poklicati še svoje znance? Ker to ni le ogenj, temveč postane nekaj, kar nas povezuje, skupni imenovalac vsem, ki prazničnega

obdarovanja ne ocenjujemo le preko cene, izvirnosti in uporabnosti daril, ki jih podarimo ali prejmemo. LMB, tako kot Miklavževa igrica, nekaj prinese vsakemu, ki je v stiku z njo, pa ni važno ali kot organizator, raznašalec ali pa obiskovalec stojnice.

To navdušenje in pomen, ki ga damo, tudi na videz nepomembnim darilom, je zelo zgovoren. Pogosto je lažje dati kak evro več za darilo in kakšno uro manj časa, ki ga porabimo za priprave in za najpomembnejše, biti z otroki. Toda medtem, ko je darilo, prej ali slej, nadomeščeno z nečim novim, se doživetje, občutki, ki jih sooblikujemo, vtišnejo v spomin, tudi če se tega ne zavedamo. Pri tem ne želim zanemariti pomena, ki ga darilo predstavlja ali nasmeha, ki ga nariše na obraz, temveč le omeniti, da je to samo eden od vidikov, ki jih decembrski prazniki prinesejo ter kot vzpodbudo, da bi si, tudi za ceno mogoče ne tako zelo popolnih jaslic, igrice ali pa božične večerje, znali vzeti čas in preprosto biti skupaj.

Z željo, da bi letos znali izkoristiti december, v njegovi polnosti, vam voščim blagoslovljene praznike.

Roma,

*pravijo oni in romanje,
pravimo mi*

Si že kdaj pomislil, da beseda romanje izhaja iz besede Roma, torej, po naše – Rim, in dejansko pomeni hoditi v Rim? Ne? Tudi jaz ne, preden semantike in etimologije tega izraza brezniški voditelji nismo preizkusili na lastni koži. No, bodimo iskreni, ne v njegovem dejanskem pomenu, smo pa se odpravili na romanje v Rim in si tako ta izraz, zapisali na prav posebno mesto v srce.

**Piše: Urša Kosmač, Srčna žolna, Breznica 1
Foto: Rok Lužnik, Karmen Zalokar**

Zgodba o trinajstih brezniških rutkah, eni bodoči in eni, ki jo nosi naš duhovni asistent, župnik Marjan, ter pomenoslovju in izvoru besede romanje, naj glagola našega popotovanja, se je začela goditi v četrtek, 14. novembra. Dva kombija razbijajočih src, v pričakovanju novega (ha, v resnici zelo starega!), morda sončnega in definitivno nadpovprečnega konca tedna, je čakalo čez sedemsto kilometrov poti, do večnega mesta. In še toliko drugega! Ledeno mrzla

burja na prvem postanku pod Nanosom, pa vendar čudovit uvod poti naproti in za dva lonca mlečnega riža, ki smo jih, ne-tako-zelo kot za šalo, zmazali za večerjo. Nekoliko utrujeni od dolge poti, smo nazadnje le prispeli v naš topli dom v prihajajočih dneh, v študentski dom Slovenik v Rimu, kjer so nas nadvse prijazno sprejeli. Dom je bil prvotno namenjen slovenskim študentom teologije, zdaj pa omogoča bivanje študentom, tudi z drugih koncev naše oble in vsake toliko pod streho vzame popotnike, kakršni smo mi.

Na petkovo jutro smo se, oboroženi z dežnimi plašči in marelami, odpravili večnemu mestu in oblačnemu dnevu naproti. Na Trgu sv. Janeza Lateranskega smo spoznali našo simpatično vodičko Veroniko, izvedenko o Rimu in njegovi zgodovini, ki nas je popeljala od Scala Sancta pa vse do bazilike sv. Pavla, pokazala skrite kotičke (kot je all you can eat picerija in špageterija, nad katero smo bili po prehojenih kilometrih še posebej navdušeni), poleg pa nam zaupala neštete anekdote o

Rimljanih in njihovih navadah in razvadah. Informacije so kapljale in kapljale, oblaki pa so se nas v petek usmili. Naše snidenje smo zaključili z glasnim in iskrenim Veronika je dar, in se veselih src, razšli vsak v svojo smer skozi vrvež rimskih ulic.

Po petkovi večerni maši in predvsem rajanju zabavnega večera, smo si bili naslednje jutro precej enotni, da bi sobotni odhod lahko opisali kot zarani. En hitri espresso, da nismo bili več depresso, pa smo se odpravili poromat v Rim. Tokrat zares. Po Vii Romi, tlakovani cesti, po kateri se Rimljani 21. stoletja rekreirajo, njihovi predhodniki v starem veku, pa so jo uporabljali kot glavno pot proti glavnemu mestu njihovega širnega imperija. Jutranja rekreacija se je zaključila pri katakombah, kjer so nas prav tako sprejeli po slovensko. Realiziral se je privatni tour po prvih krščanskih grobnicah, pa tudi nekaj trenutkov, za izzvati prestrašen krik iz sovoditelja (ali pa stegovodkinje), je bilo dobro izkoriščenih (kje pač, če ne tu?), dovoljeno pa nam je bilo izpeljati tudi

kratko mašno daritev.

In potem – Vatikan. Daljši korak čez tlakovce in kar mimogrede – druga država. V vijugasti vrsti na Trgu sv. Petra, nas je močil dež, hkrati pa so kapljale informacije, tokrat od nas. Nekaj o začetkih papeštva, nekaj o vatikanski železnici in radijski postaji, o opravi švicarske garde, pa o arhitekturnih presežkih in vrhunčnih umetniških del, vse le na 0,44 km²! Po 551 stopnicah sledi razgled in, skupinski vzdih, kako lep je! Rim se je razgrnil pred nami, z vsemi svojim rdečimi strehami in nešteti zvoniki ter kupolami. V daljavi smo pomahali Koloseju in se ozirali po Vatikanskih vrtovih, da bi morda ugledali kakšno znano postavo v belem, ki se je odpravila na popoldanski sprehod. Sledili je sprehod mimo Angelskega gradu, (raz)vozlanje jezikovnih ugank ob italijanskih napisih, občudovanje že postavljenih božičnih lučk, s še cvetočimi grmi ob Piazza Navona, ekstra velike sladoleadne kepice ob Fontani di Trevi, Španske stopnice, in na koncu, se razume – utrujene noge. Večer

smo zaključili s taizejskimi spevi in prijetnimi pogovori ob soju sveč.

In kot se pravi, po italijansko, smo nedeljo, Gospodov dan, preživeli tako kot se spodobi. S slovesom po jutranji kavi v Sloveniku in s slikovito Toskano na levi in desni strani avtoceste, ki nas je popeljala do Assisija. In

tam – sonce! Sprehodili smo se skozi prisrčne uličice in obiskali sv. Klara in sv. Frančiška. Spet se je na nas ulil dež in odločili smo se, da nas je imel topli jug dovolj. Za popotnico še zadnji makaroni, pojedimo, potem pa naenkrat spet posije sonce in čudoviti SKVO izlet, smo zaključili z vožnjo v sončni zahod proti Sloveniji. Čisto brez heca.

Kateheza

Na svet si prišel, Jezus, kot človek k ljudem, kot brat k bratu in sestri. Prišel si med svoje, postal si naš. Novorojenčka ne moreš ne sprejeti, ne moreš ga ne imeti rad. In mi, tvoji bratje in sestre, naj bi postali drug drugemu novorojenčki: nebogljeni, krhki in nemočni, a hkrati najbolj ljubljeni, pričakovani in oskrbovani; neuki, jokavi in nepismeni, a hkrati najbolj dovezetni, učljivi in občutljivi.

Piše: Luka Tul, Dobrodušni slon, Postojna1

Foto: Matjaž Maležič

Skupaj, drug od drugega in drug z drugim, naj bi se učili in odkrivali novosti in skrivnosti, ki jih nosimo v sebi. Saj smo vendar sami izvirniki. Nihče od nas ni enak drugemu, nihče ni kopija, temveč izvirnik; nihče ni številka, temveč enkratno bitje. Nikoli ni bilo in ne bo takšnega, kot je vsak od nas. Stara judovska modrost pravi, da ko Bog ustvari enega človeka, razbije kalup in naredi novega. Bog je vedno isti, a hkrati tako zelo oseben, da se vsakemu posveti kot edinemu, kakor edino-rojenemu. Vsi smo ustvarjeni po isti Božji podobi, pa vendar nismo serijski, klonirani ali ukalupljeni. Božja podoba je nekaj, kar nas druži med seboj in s Stvarnikom. Ta podoba je skupna vsem ljudem, od Adama in Eve, do poslednjega človeka, všteti Jezusa, ki je oblekel človeško telo, da bi ga lahko sprejeli medse.

Dragi Jezus, dragi moj mali bratec. Ukvarjati se z novorojenčkom, ni preprosto. Če te poslušam, postajam kakor mati. Dojenčkov jok se zdi vedno isti, a mati točno ve, da sporoča različne stvari. Tudi mi, ki smo že zrasli, ne povemo vedno isto, pa čeprav govorimo iste besede. Če rečem, da sem dobro ali »dobro«, ni isto. Tudi tvoja beseda, ki je – tako vemo in verujemo – od vekomaj, me nagovarja vsakič malo drugače, vsakič globlje, vsakič bolj domače. Tako je z vsakim človekom. Vsakič, ko ga srečam, me drugače nagovori, vedno znova in vedno na nov način. Vsakič, ko se srečam z nekom, izvem nekaj novega o drugem in on o meni. Vedno isti, a hkrati smo vedno novi. Hudomušni jeziki pravijo, da imaš zelo rad teologe, saj menda vsak dan, od njih izveš nekaj novega o sebi. Šalo na stran. Morda za odnos, med mano in tabo, to ne drži, je pa še kako res, v odnosu med mojim bratom ali sestrom in mano.

“ Ti nisi izdelek v akciji, ti nisi ekskluzivna novica, ti nisi samo za nekatere, temveč za vse. ”

Drug drugemu nismo zidovi, kvečjemu ogledala, če že moram izbrati predmet. To bi pa lahko držalo tudi zate: ti si moje ogledalo,

lahko bi rekel tudi: povečevalno steklo ali ultrazvok. Ti vidiš čisto vsako celico, poznaš vsako misel, besedo in dejanje, še preden se porodi v meni, in mi pomaga odkrivati, če so dobra ali slaba, koristna ali brez veze. Ob tebi in ob sočloveku se učim postajati boljši, ker se bolje spoznavam. Celu puščavniki, ki so leta živeli v samoti, so naposled pogruntali, da je vendarle dobro, da se vsake toliko časa družijo, živijo skupaj. Kjer sta dva, ali so trije zbrani v tvojem imenu, si ti med njimi, si ti z njimi. Rodil si se v družini, v skupnosti. Nisi padel z neba, ali se kar pojavil temu ali onemu živemu bitju. Ti nisi izdelek v akciji, ti nisi ekskluzivna novica, ti nisi samo za nekatere, temveč za vse.

Dragi moj mali bratec Jezus. Uči me, da bom čisto ogledalo. Naj ne bo na meni madežev, oblog, prahu, razpok, zgrbančenosti ali celo mračnih in temnih senc. Zlošči, očisti me, da bo vsak lahko ob meni videl najboljšo, kar nosi v sebi in v tem raste. Vzgjaj me, da bi se odpovedal »brezbožnosti in posvetnemu poželenju, ter razumno, pravično in res pobožno« živel »v sedanjem veku« (Tit 2,11). Pomagaj mi, da bom dobro odseval tebe. Naj s sočlovekom odkrivava tebe v naju in s tvojo svetlobo preganjava sence strahu in preračunljivosti, sovraštva in greha, ki je – hočeš, nočeš – v naju.

Ti, dragi moj mali Jezus, si bil položen v jasli in tako postal za nas hrana. Taka hrana, ki edina more nasiti najglobljo lakoto: lahkoto po popolni in brezpogojni sprejetosti in ljubljenosti. Kako žalostno je videti ali poslušati človeka, ki ima občutek, ali je celo na lastni koži doživel zavrženost, zanemarjenost in ponižanje. Do danes nisem pozabil otrok – tvojih malih bratov in sester –, ki sem jih srečal pred dobrimi štirimi meseci v enem od vzgojnih zavodov naše tako lepe domovine. Ob njih sem se spraševal: Bog ve, kako dolgo so morali poslušati in doživljati grde besede o sebi, nasilno obnašanje do sebe, izkoriščanje in zapuščenost. Ko so bili najbolj dovezetni in so najbolj potrebovali ljubeč odnos, so morali

izkusiti krutost in surovost. Ob njihovih žalostnih zgodbah, se počutim nemočnega. Najraje bi vsakega posebej objel mu rekel, da ga imam rad. Toda zavedam se, da sem ob njih navaden novorojenček: nemočen in nepismen. Nikoli ne bom mogel nadomestiti, kaj šele zapolniti tega, za kar so bili prikrajšani ali celo oropani. Dragi moj novorojenček, Jezus. Ti si postal nebogljen in nepismen, a vendar si »Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, knez miru« (Iz 9,5). Naj tudi ti otroci, naposled doživijo, da so ljubljene, da jih imaš ti rad – vedno, večno, popolno, brezpogojno, take, kot so, saj so prav tako ustvarjeni po Božji podobi. Naj se ob takih zgodbah – pa naj bodo še tako žalostne – naučim, kako pomembno je imeti rad, ne da bi se spraševal zakaj.

Dragi Jezus, dragi moj mali bratec. Rodil si se v času, ko »je izšlo povelje cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet« (Lk 2,1). Takrat so se »hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj« (Lk 2,3). Naj ob praznovanju tvojega zemeljskega rojstnega dne, vsak človek doživi, da je zapisan v Božjem srcu in na njegovih dlaneh – da je Njegov otrok in tvoj brat in sestra in da mu tega dostojanstva noben človek ali človeški ukaz ne more vzeti. Naj vsak človek doživi, da ga tvoj Oče, ne samo čaka v svoji hiši v nebesih, ampak da prebiva v vsakem bratu in sestri, da je z njim v vsaki življenjski »štali«, v vsakem življenjskem Betlehemu, v katerem celo sam Božji Sin ni bil sprejet. Vsak človek naj začuti, da ga ti, dragi moj novorojeni Jezus, nisi pozabil in da bo lahko že v tem življenju našel brate in sestre, ki ga bodo imeli radi na tvoj način, po tvojem zgledu, po tvoji podobi.

Naj bo tudi novo leto, ki ga začinjamo in bo za dan daljše od prejšnjega, polno priložnosti postati brat in sestra, postati otrok, novorojenček za druge.

"Ti, pa te je res strah?"

»Ja, čisto zares ... Čez dan name preži toliko pomislekov, kričečih novic in prepričanj, da komaj zdržim pod njihovo težo. Obdajajo me ljudje, ki pravijo, da ne zmorem, da je moj trud zaman, da je vztrajati nesmiselno ...

In, veš, počasi jim začenjam verjeti.

Kako jim ne bi, ko pa so del mojega dneva, aktivnosti, ki jih imam, poti, ki jih izberem; kako jim ne bi, ko pa so tiho in nezavedno postali del mene.«

»Kaj, če ti povem resnično zgodbo?«

»Dvomim, da me bo po zgodbici kaj manj strah ...«

»Prav gotovo bo imel strah še vedno svojo težo, lahko pa kljub temu poizkusiva dati mesto tudi pogumu.«

Nekega leta, ko so bili že dan po svetovnem sprejemu na vrsti sprejemi po župnijah, sem iz domačega kraja potovala na Dunaj po Luč miru iz Betlehema. Udeležili smo se slovesnosti, zatem aktivno spoznavali in občudovali mesto, zvečer pa smo od veselja, ker Luč miru končno spet imamo, vso pot v Slovenijo peli in rajali. Po 27-ih urah bedenja sem peljala poln avto ljudi še na sprejem v naši župniji.

Potem pa se je zgodila prometna nesreča. Nič hujšega in sploh ne vrednega kasnejših žalitev, a v neprespanosti se je vse zdelo veliko večje in bolj grozno. Nikoli ne bom pozabila gospoda, ki je bil s svojim avtomobilom soudeležen v nesreči ... Njegovi kriki, osornost in zaničevanje, čeprav Bog in jaz (pa verjetno tudi gospod) še vedno veva, kdo je v resnici nosil krivdo.

Po dolgih minutah obsojanja sva, sama z grenkimi solzami na obrazu, on z vidno jezo in nestrpnostjo, opravila birokratske zadeve in »poračunala« ter se že skoraj nejevoljno poslovila, ko me je prešinilo, da na zadnjem sedežu mojega avtomobila čaka Luč miru. V strahu sem jo previdno ponudila gospodu z besedami, da "oba potrebujeva malo miru". Možakar se je še nekaj časa obotavljal, naposled pa vzel prižgano svečo in poslanico, ki je narekovala:

"Pustiva se vneti." Kako zelo zgovorno geslo v tistem trenutku ...

Čez nekaj dni me je presenetil neznani klic. Na drugi strani sem hitro prepoznala glas gospoda, ki je vztrajal, da se oglasim pri njegovi družini, saj mi je želel vrniti del mojih stroškov. Vidno vznemirjena sem se pojavila na naslovu, ki sem ga po telefonskem pogovoru skrbno zapisala na listič. Moje srce je drhtelo, saj so me v mislih še vedno preganjale njegove srdite besede, s katerimi me je obsul tistega nesrečnega dopoldneva. A tokrat je bilo drugače. Sprejela sta me mož in žena, domača, prijazna in razumevajoča. Posedla sta me za veliko mizo v jedilnici ter pripravila sok in piškote. Pogovarjali smo se dve uri - o življenju, o mladih, o skavtih, pa o praznikih ... Pogled mi je v nekem trenutku ušel v kot, kjer je tik ob smrečici bdela, pa četudi v tistem hipu le še kot sled pogorele svečke in poslanice - Luč miru - tista, ki nas je, v to verjamem, ponovno združila in nam ponudila novo priložnost.

»Ej, samo malo. A misliš, da je Luč miru naredila čudež?«

"Ne, prav gotovo ni plamen tisti, ki v življenju ustvari čudež - neverjetne stvari lahko naredimo samo ljudje, a le takrat, ko vemo, da smo ljubljeni. Tedaj v srcih drugih prepoznamo Njegovo veliko delo in koščke svetosti. Luč je pred teboj danes ter vse druge dni v letu in čaka, da jo ponudiš naprej, z njo odkriješ skrite koticke in ljudi, ki v srcu nosijo nešteto bremen. Misliti, da ne zmoreš, je človeško, saj se bojiš zavrnitve in očitkov. A ob tebi je družina, so prijatelji in je Bog. Prav On nikoli ne pusti, da bi prevladal strah in še v najtemnejšem koticu tvojega življenja prižge luč, ko misliš, da je že zdavnaj prepozno ... Na tvojo pot je z razlogom postavil mene, da ti povem, da si čudovit, ker si moj brat, in da si neprecenljiva, ker si moja sestra. Zato se ne boj! Tudi ti si bil izbran, da širiš Njegov mir in prav ti si bila poklicana, da nekomu poveš, kako zelo ponosna si nanj. Naj bo to na ulici, v šoli, v službi in naj bo še tako težko spregovoriti - bodi tisti prvi, ki pohvali, poveliča in ponudi svoj mir."

Ne boj se goreti!

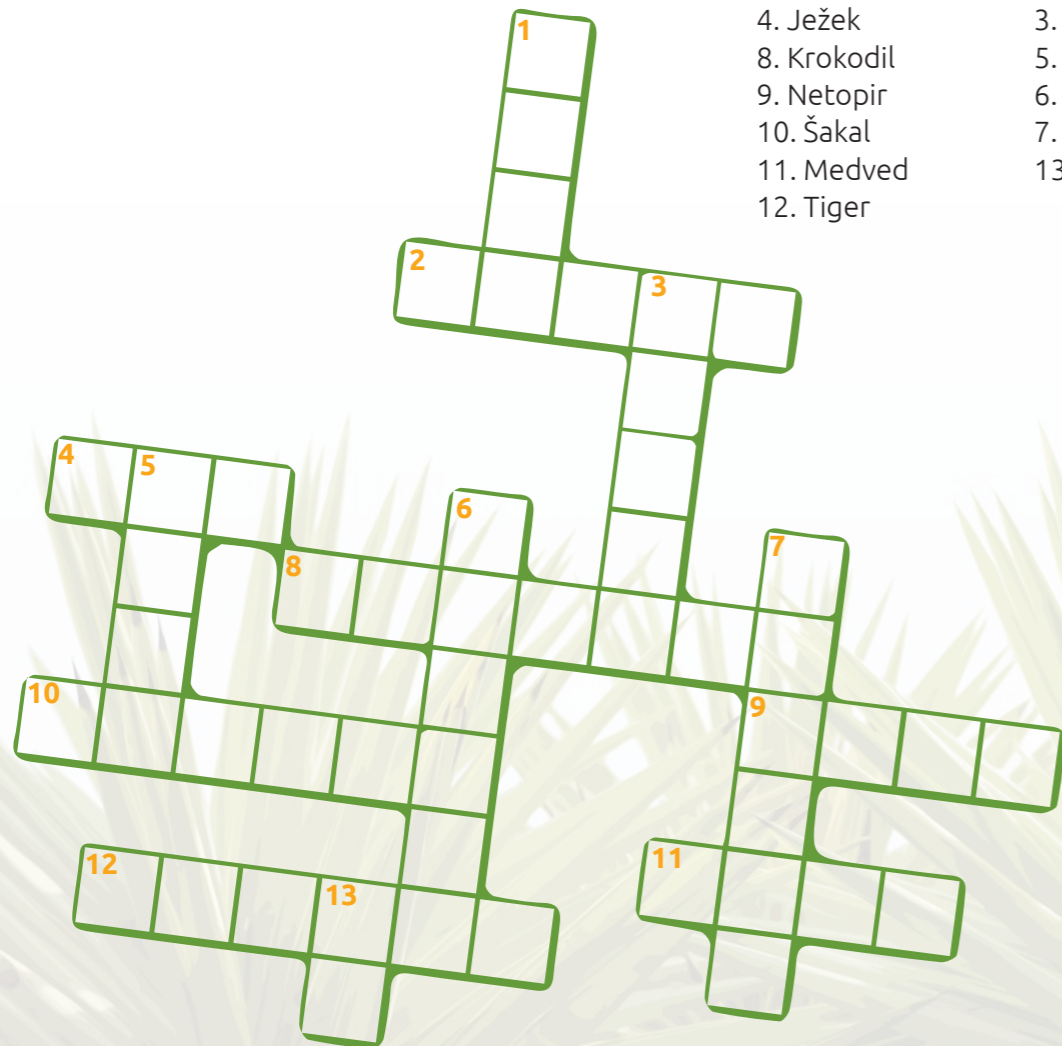
Špela Černič,
Neverjetna bobrovka, trop LMB

Križanka z džunglskimi liki

V križanki se skrivajo džunglske živali.
Ugotovi njihova imena in jih zapiši.

Lucija Lebar, Tehtna žabca, Zagorje 1

VODORAVNO

2. Miška
4. Ježek
8. Krokodil
9. Netopir
10. Šakal
11. Medved
12. Tiger

NAVPIČNO

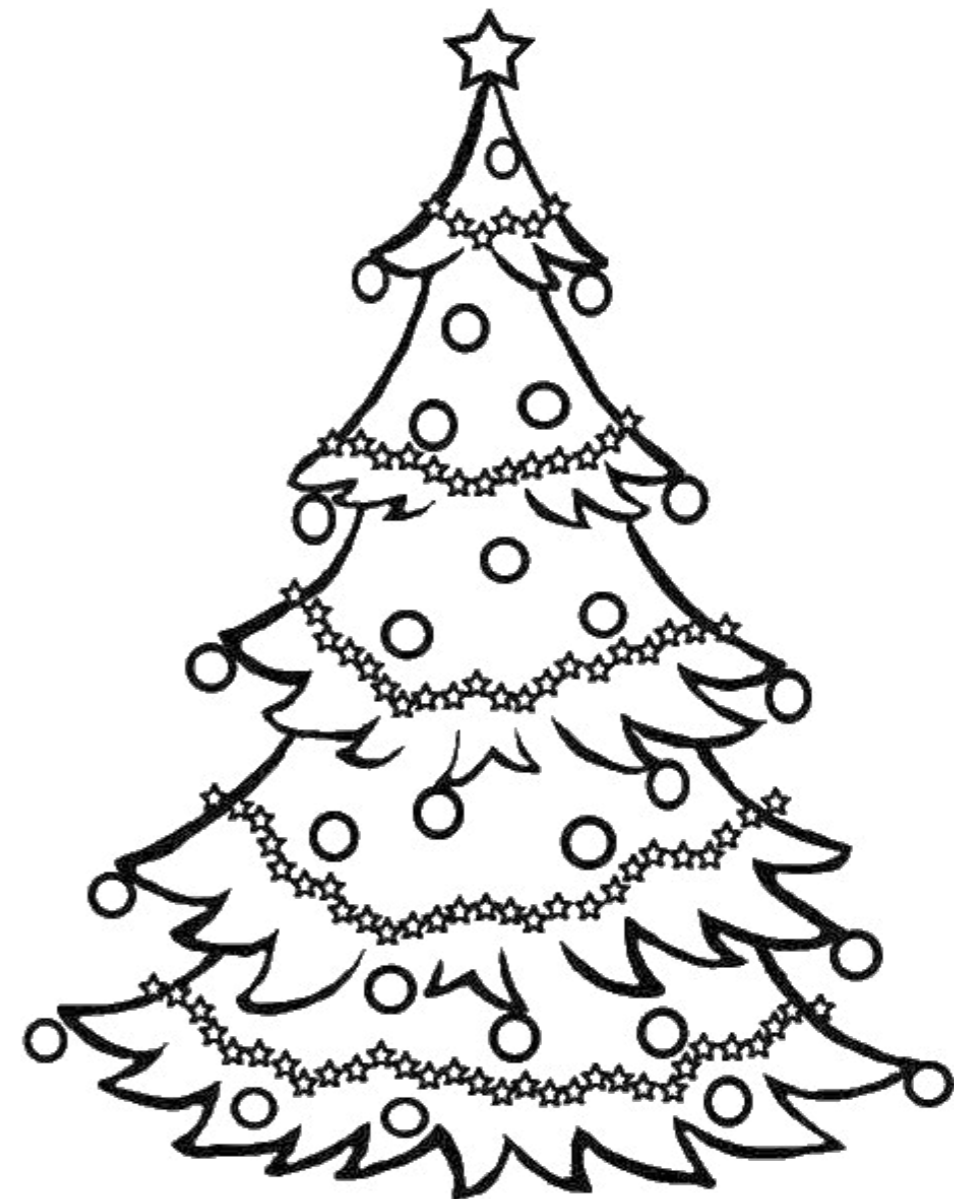
1. Slon
3. Glavni volk
5. Kača
6. Črni panter
7. Jelen
13. Vrana

**Volčič naredi
vsak dan
vsaj eno**

dobro delo

Za vsako dobro delo, ki ga narediš v decembru, pobarvaj en okrask na spodnji novoletni jelki. Ko pa ti zmanjka okrasov, pobarvaj še drevesce. Tako bo jelka vedno lepša, ti pa boš s svojimi dejanji lepšal/-a dneve ljudem okoli sebe.

Lucija Lebar, Tehtna žabca, Zagorje 1

Profesionalnih Skavtskih 13!

Ob dolgi kavi, na neko sobotno jutro, smo se pogovarjali s Sabino Rupnik Suhadolnik, Optimistično muho in voditeljico iz stega Brezovica 1, o njeni trinajstletni skavtski poti, kot »profesionalna skavtinja«.

Piše: Korana Kovačević, programska vodja pisarne ZSKSS
Foto: osebni arhiv Sabine Rupnik Suhadolnik

Sabino, nasmejjano, hudomušno in vedno vam pripravljeno pomagati, ste verjetno srečali mnogi, ko ste se po opravih ustavili v skavtski pisarni, sodelovali na projektih, prišli nakupovat v Skavtarnico, pisali katerega od skavtskih priročnikov, se udeležili Sveta združenja, usposabljanja ali konference.

Kot programska vodja pisarne, je bila Sabina odgovorna za različna področja, predvsem za podporo izvršnim odborom pri snovanju in uresničevanju strateških ciljev, prijavljanje številnih projektov, pisanje in izdajo priročnikov, vodenje pisarne in podporo voditeljev na državni ravni. V preteklih letih se je nabralo veliko nalog, in prav tako veliko dosežkov,

izzivov, prijateljev in magičnih trenutkov. Sabini smo hvaležni, ker jih je bila pripravljena deliti z nami.

Kaj je tisto, kar te je v združenju zadrževalo vsa ta leta? Kaj je bila tvoja glavna motivacija?

Glavna stvar, ki me je zadržala je dejstvo, da je to prijetna služba, gibaš se med fajn ljudmi, včasih sem imela občutek, da mi je služba na pol prostovoljno delo. Kar hočem povedati je to, da bi tako delo, velikokrat, z veseljem, delala tudi prostovoljno. Kaj me je pa zadržalo? Moje odgovornosti na delu so rasle, kakor je organizacija rasla in se razvijala. To je predvsem tisto, kar me je motiviralo in zadržalo tako dolgo. Skratka, pri skavtih mi ni nikoli nehalo biti zanimivo.

Zakaj si se odločila zaključiti delo pri Skavtih, po 13 letih?

V resnici zato, ker je bila to moja prva služba in zdelo se mi je, da moram poskusiti še kaj drugega, narediti še en drug korak v življenju.

Ni pa tako enostavno, iti stran, in najti nekaj, kar bi bilo tako prijetno kot ta služba, čeprav je bila včasih stresna in časovno obremenjujoča. Včasih je bilo tudi težko in sem si mislila, kaj mi je tega treba. Ko si starejši, imaš potrebo po tem, da bi ljudje, izven skavtov, tebe in tvoj delo jemali bolj resno, ker večinoma je skavtstvo, za ljudi ki nas ne poznajo, še vedno samo igra ali delo z otroci. Se pa to spreminja. Tudi naša organizacija se je spremenila. Članstvo je naraslo, od kar sem prišla k Skavtom, smo narasli za skoraj 100%.

Poleg rasti članstva, kaj vidiš kot glavne spremembe znotraj organizacije? In kakšne spremembe vidiš v tem, kako našo organizacijo vidi zunanja javnost danes, v primerjavi pred 13 leti?

Ja, bolj kot sama rast članstva, je pomembno vse, kar z njo pride. Veliko sprememb je s tem povezanih. Organizacijsko in managersko, je zelo različno voditi organizacijo, s pol manj člani. In kar res občudujem, pri teh prostovoljcih danes, ki delajo na državni ravni, je nivo odgovornosti, ki ga prevzemajo in število ur, ki so jih pripravljene vložiti, saj jih res jih vložijo ogromno. Zahtevnost vodenja organizacije se je zelo spremenila. Vsebinsko je sedaj drugače, ogromno sprememb smo vpeljali ali začeli spreminjati, še preden sem jaz prišla. Usposabljanja so se spreminjala, program

tudi, ampak to je normalen razvoj organizacije. Na trenutke se mi zdi, da je vse bolj resno, profesionalizirano znotraj organizacije. To je moj subjektiven občutek, iz perspektive dela v pisarni. Voditelji, ki delajo s člani na terenu, mogoče dobijo drugačen vtis. Jaz nimam več realne predstave, ker nimam več te izkušnje, dela na terenu. Zdi se mi, da se nam je Skavtom, znotraj mladinskega sektorja, z leti povečal ugled in smo danes dobro pozicionirani. Navzven (izven mladinskega sektorja), pa ne vem, če je bistvena razlika v prepoznavnosti.

Kakšne izzive vidiš, v prihajajočih letih, za naše združenje?

Eden od izzivov ki ga vidim, je zagotovo to, ali se bo lahko ohranjal nivo voditeljev in prostovoljcev na taki ravni kot je sedaj. Se pravi z enakim vložkom, časovnim in vsebinskim. Zožil se je krog ljudi, ki so vpeti v delo na državni ravni (v strukture in trope) ... Mogoče so bile nekatere poteze take, da so povzročile, da se je to zgodilo. Drugi razlog so pa spremembe v okolju, kot so recimo nove priložnosti. Mladi niso zmožni več prevzemati toliko nalog in odgovornosti, ker delajo še druge stvari, Erasmus programe, podobne izmenjave in projekte.

Mene bolj zanima, kako se bo to odvijalo, vrednostno, v bistvu. Recimo, mi smo katoliška organizacija, to te zelo opredeli in definira, ne pričakujem, da se bo to v bližnji prihodnosti spremenilo, dejstvo pa je, da se naši člani v tem oziru spreminjajo. Jaz vidim že sedaj, na lokalni ravni, ko sem v stiku z družinami starosti mojih otrok, da jih zelo malo hodi k verouku, na primer, kaki trije v razredu. (Sabina ima fantka stara 5 in 7 let). Danes dajejo k skavtom otroke tudi družine, ki ne hodijo v cerkev ali otroci k verouku. Se pravi, da v skavtstvu prepoznajo nekaj dobrega, kar je super, se pa sprašujem, kako bo v organizaciji, ko boš

pri skavtih imel pol otrok, ki ne hodijo v cerkev ali pa mogoče v nekem trenutku še več; in to že otroci pri volkih, kaj šele kasneje. V neki organizaciji, kot je skavtska, sem vedno občudovala to trdnost, to bistvo ki ostaja enako in je to tudi eden glavnih močnih točk, že od ustanovitve skavtstva. Dejstvo, da lahko skavtsvo v vsakih razmerah in vsakih družbenih okoliščinah ohranja svoje bistvo. Po drugi strani, se pa kot taka organizacija za mlade, kot smo mi, moraš spreminjati in iti s časom. In sedaj je vprašanje, katera je tista stvar, ki je nedotakljiva in kaj pa je dotakljivo, se pravi

“ Danes dajejo k skavtom otroke tudi družine, ki ne hodijo v cerkev ali otroci k verouku. Se pravi, da v skavtstvu prepoznajo nekaj dobrega. ”

Sabina z družino.

se lahko spremeni? To se mi zdi, da bo izziv v prihodnje. To je izziv, s katerim se srečujejo tudi druge katoliške in skavtske organizacije, vidim čisto generacijsko, pri svojih otrokih, sedaj trije hodijo k verouku, skavtov pa je lahko veliko več kot ti trije ... no, skratka, to mi je zanimivo, kako se bo to razvijalo v prihodnje. V osnovi verjamem, da je temeljne vrednote organizacije, treba zadržati, ne glede na vse.

Si predstavljaš Skavte čez 30 let, kaj pa čez 50?

Ne, si jih ne. Jaz po naravi nisem vizionarka, sem optimist, to je čisto nekaj drugega (*se nasmeji iz srca*). Jaz, pač, verjamem, da bo čez 30 let skavtsvo še, in da bo ok, kar koli več od tega ne bi napovedovala. Mi smo se v zadnjih letih zelo fokusirali na rast, ker se na podlagi raziskav, skozi to številčno rast in moč ki jo s tem dobiš, lahko krepiš tudi druga področja, ki so tudi pomembna. Čeprav nisem nikoli verjela, da bomo prišli kmalu do 10 tisoč članov, mislim, da v Sloveniji v nekem trenutku dosežeš "plafon", razen, če sčasoma ne postaneš bolj »odprt« in postaneš bolj generična mladinska organizacija. Nečemu se pač v tem primeru moraš odreči, recimo veri. Če to naredimo, mislim, da bomo veliko izgubili. Mislim tudi, da sedaj delamo veliko vsebinskih stvari in nismo več toliko usmerjeni v rast kot pred nekaj leti. Če se zelo usmerimo na rast je težko predvideti, ali bomo sploh imeli dovolj prostovoljcev in voditeljev, da jo podpre. Danes se od prostovoljcev zahteva več kot prej, zahteva se bolj strukturirana kakovost. Mi bi danes lahko imeli kar nekaj več članov, če bi imeli več voditeljev. Imamo tudi čakalne liste.

Kaj so bili največji uspehi, da so te premaknili v karieri in v osebnem razvoju?

Ne morem izpostaviti nekega enkratnega dogodka, ne vem če so bile neke velike prelomnice. Največji dosežek vidim v tem, da smo se kot združenje premaknili iz cone manjših sofinanciranj raznih ministrstev, kjer smo dobivali po par tisoč evrov, v te večje projekte. Prvi premik v švicarski finančni prispevek s projektom »V naravi sem doma« in za tem s projektom »Za zdravje mladih«, norveškega finančnega mehanizma, ki je bil vreden skoraj pol milijona. Lahko rečem, da sem se res zvezirala v teh prijavih na razpise, pa tudi v tem, da skozi prijavo razvijaš nek sistem in vsebino.

Kako si skozi izkušnjo dela pri Skavtih osebno rasla?

Ta služba je vplivala name, ker je predstavljala

del moje identitete. Rada sem hodila v službo, rada sem delala to kar sem in zato sem bila tudi bolj odprta za osebno rast. Bili so tudi časi, ko ni bilo lahko, posebno, ko sem morala postaviti meje, recimo ko sem dobila otroke. Čutila sem potrebo po tem. Kar je zelo vplivalo na mojo osebno in profesionalno rast, je to, da se je odgovornost mojega dela spreminjala skozi leta. Ogromno se naučiš, ko sprejemaš nove stvari in jih razvijaš. Tudi to, da si uspešen na nekem razpisu in kot posledica tega veš, da bo nekdo imel službo, je velik motivator na poti osebne rasti. Pisarna je s časom prevzemala vse več odgovornosti, več nalog, več izzivov in skozi to zrasteš, ogromno je bilo učenja. Ker se tudi voditelji nenehno

Rada sem hodila v službo, rada sem delala to kar sem in zato sem bila tudi bolj odprta za osebno rast.

menjujejo, sem delala z veliko različnimi ljudmi. Iz tega sem se naučila različnih načinov vodenja in komunikacije.

Kaj je tvoja življenjska filozofija, k čemu stremiš?

Za poročni evangelij sva si z možem izbrala odlomek, ki pravi: »dovolj je dnevu njegova lastna teža«, in jaz se velikokrat ravnam po tem. Zelo nerada se prepuščam malodušju ali negativizmu, skušam se čimprej izkoptati iz tega občutka. Ne vem, če je to ravno življenjska filozofija, ampak skušam funkcionirati na tak način. Izbiram si, kaj se mi zdi v vsakdanu pomembno, in kaj ne. Skušam bolj lahkotno dojemati življenje, seveda ni vedno enostavno, ampak trudim se. Sem tip človeka, ki preprišujem stvari, zato me fascinirajo ljudje, ki imajo točno določene okvirje, imajo jasna, izdelana mnenja o nečem, vedo kaj imajo radi in česa ne. Jaz sploh nisem tak človek. Pa ne vidim to kot slabo, samo kot drugačen način. Ima vsekakor svoje prednosti in slabosti.

Kaj bi nam povedala za zaključek?

Skavti ti res ogromno dajo, upam da bo tako tudi ostalo; ne samo čez 30 let, ampak čez 100. V bistvu te, konstantno nekaj izziva da pogledaš vase, da se sprašuješ, da si ustvariš neka mnenja ali samo da se odpiriš za neke občutke. Tega ne dobiš povsod in ravno tega je pri skavtih ogromno, pri našem načinu dela. Zelo pomembno je, da se tega zavedamo. To, da so mi, skavti, odpirali misli in obzorja, se mi je dogajalo nenehno, tudi ko sem profesionalno delala v organizaciji, se pravi ko nisem bila več v skavtskem vzgojnem sistemu (smeh) . Rada bi povedala še to, da ko sem kot najstnica prišla k skavtom, sem čutila da izstopam, da ne spadam čisto zraven; ampak nekaj me je vleklo, ne vem točno kaj, vem pa, da me je nekaj zasvojilo. S šolsko-pubertetniškega-žurersekga vidika, nisem spadala k skavtom. Zato se mi zdi pomembno, da tudi take kot sem bila jaz, skavtstvo z nečim izziva, motivira te, da si postavljaš cilje in da se učiš biti pozoren na druge. Zelo vredno je, ker izkusiš delo in življenje v skupini in skupnosti. Vsega tega ne dobiš drugje, na tak način. Pri skavtih je to narejeno na celosten način, pomembna je tudi intenziteta, in metode dela. Ko se vse to združi, je učinek na osebno rast posameznika ogromen.

Celoten pogovor s Sabino si lahko preberete na skavtNET-u.

Metodologija

BB

Zadnji oktobrski vikend je obetal veliko. Skavtski vikend na idilični lokaciji blizu Ljubljane, sončno - skoraj poletno vreme in družba velikih bobrov, iz vsepovsod. Je dosegel pričakovanja?

Lara Dagarin, Zanesljiva Žirafa, Škofja Loka 1

17 mladih velikih bobrov, se nas je zbralo v Križevski vasi, na taborni šoli. Naše spoznavanje življenja v koloniji, je spremljala zgodba Trolov in iskanje sreče. Že prvi dan smo opazili, da je neurje podrlo naš jez, zato smo se hitro lotili dela in med rečnima bregovoma postavili novega, še lepšega in večjega, zanj smo uporabili kar naše rutke in od tistega večera naprej, so naše vratove krasile enake, temno zelene rutke. Tako smo umirili reko in se udobno nastanili ob njej.

Čas je mineval, ob ponavljanju znanja o skavtski metodi, našem združenju, razvoju naših skavtov, voditeljstvu in seveda o vsem kar mora veliki bober znati. Naučili smo se, kako

zgraditi jez, pozdrav in zakon bobrov, kdo vse živi v bobrišču, kakšne hlode opravljajo naši bobri, kakšen naj bo njihov družinski projekt, kakšna bobrovanja (srečanja) naj imamo, kako bobri obljubijo in kako na koncu odplavajo iz našega jezcu in se pridružijo džungli.

Svoje znanje so nam predajali Kea, Glo, Ita, Pip, Val in čuk Malak, za pravo skavtsko kulinariko pa sta skrbela veverička Tik -Tak in Zik -Zak. Vsi so se v svojih vlogah super izkazali in poskrbeli, da smo kljub »napornemu« učenju, imeli skavtske zabavne večere, veliko petja, učne ure v naravi in vedno dovolj (in še preveč) sladkarij.

Naučili smo se veliko, zabavali pa še bolj. In v nedeljo smo se, veliki bobri, vrnil nazaj, v svoja bobrišča še malo bolj navdušeni, veliko bolj pametni in z nešteto novimi idejami.

Zakon bobrov se glasi: bober je dober. Tudi taborna šola je bila.

IV

Kaj storiti, ko neko sredo popoldne, na faksu, nič hudega sluteč, v e-poštni nabiralnik prejmeš povabilo na taborno šolo, ki se začne čez točno 2 dni, za katero si se končno sprjaznil, da ne greš in imaš takrat že 15 drugih načrtov? Pretehtaš. Snemanje za Zlato žabo? Eh, saj nam bo uspelo vse narediti 3 dni pred rokom. Kaj pa to, da je zadnji sončni vikend, pred zimskimi razmerami v gorah in nečim še strašnejšim – kolokviji? Ni krize. Intenzivne vaje za zbor? En dober izgovor zanje, bi mi pravzaprav kar sedel.

In tako sem se tisti petek popoldne, po 6 urah sedenja v predavalnici, ob strani svojega zvestega soseda, velikega ruzaka (no, tako velik spet ni bil), na katerega sta bili pripeti 2 rutki, v družbi neokrnjenega svoda Rakove Steze 1, kar peš odpravila proti Brezovici, kjer se je odvijala letošnja Metodologija IV.

»Čopič je – v tvojih rokah!« je v kvadratu odmevalo iz ust voditeljev taborne šole. Tema tabora je bil namreč risanka Bojan (mimogrede, ali ste vedeli, da je to Bojan medvedek, in ne fižol?), ki je v resnici kar pristrčna zadeva, iz katere se da potegniti celo nekaj navdihujočih duhovnih misli. »Saj ste vedeli, da je namen te risanke, naučiti otroke, v kaj se zmešajo posamezne barve?« je med packanjem s primarnimi barvami po belih majicah razodel moj sovodljan (tj. da sva skupaj v vodu) Luka.

Tabor se je torej res odvijal, skoraj kakor četin in kljub oktobrskim temperaturam, smo bili blagoslovljeni s pocukrano lepim vremenom,

tako da je na vrtu zrastel celo bivač, večere pa smo preplesali ob tabornem ognju in spremljali žvižgajočih fantov, ki so se dobro znanih melodij, držali do zadnjega trilčka natančno. V prostem času, pa se je sem in tja oglasila tudi drumlca, ki so jo na območje taborne šole zanesli Korošci 2 (z njimi smo premagovali tudi jezikovne ovire in se naučili kakšno »novo« besedo).

Večino časa smo tako preživeli po vodih, ki so se, kakor po navadi, imenovali, po kolikor se je dalo, abstraktnih in obskurnih živalih. Kljub tej zaprtosti v majhno skupino ljudi (ki je bila tudi ključna za naše povezovanje), lahko rečem, da sem s 95% verjetnostjo z vsakim od 40 udeležencev, v še tako kratkem času, spregovorila vsaj besedo, četudi le »Seveda se ti lahko podpišem na majico!« (pa ne, ker bi si vsi želeli mojega avtograma, pač pa bi isto oni odgovarjali meni, če ne bi svoje majice neumno zapakirala na dno nahrbtnika).

Doživela sem vse klasične natege izvidniških časov: kuhanje 5 naključnih sestavin, v eni posodi nad ognjem, večerno nabiranje lesa v gozdu, pri osvetlitvi 12 lumnov, zabresti do gležnjev v močvirje, z edinimi razpoložljivimi čevlji.

In vendar smo uživali, dopolnili svoje veščine vodenja čete ter se domov napotili prepolni motivacije za vzhajajoče skavtsko leto, v katerem bomo s čopiči, ki krasijo naše rutke, risali prihodnost svojih varovancev.

Pretekli vikend (in ponedeljek) smo se stari volkovi iz različnih predelov slovenske džungle zbrali, da bi se dodatno podučili, kako kar najbolje voditi svoje krdelo. Pepričani smo bili, da se odpravljamo v Prebold, a ko smo prispeli na zborna mesto, smo ugotovili, da smo se znašli na čisto pravem Madagaskarju! Pred kraljestvom so že poskakovali kralj Jurij in njegova družina – Akela, Bagira, Sivi brat, Vrana Ko, Mama Rakša ter Ata volk in dogodivščina se je začela!

Piše: Nina Oražem, Potrpežljiva levinja, Homec 1

Ker kralj Jurij ne prene, če lenarimo in ne movamo, smo po slastnem kosilu nemudoma pričeli z delom. Tako smo najprej poglobili svoje znanje na področju razvojne psihologije otroka in skušali opredeliti vlogo voditelja v krdelu, na koncu pa smo dan slovesno zaključili s skalo posveta, na kateri smo v kredlo sprejeli volčiče mladiče. Petek je minil, kot bi mignil in že je bila tu sobota. Prebudili smo se v čudovito sončno jutro, ki nam je dalo moči in volje za nadaljnje druženje in vsrkavanje znanja. Že smo razdeljevali gradivo o zgodovini skavtstva, ko opazimo, da se nam stopicljaje približujejo pingvini – pingivini sredi Madagaskarja?! To že ni dobro, zagotovo potrebujejo pomoč. In res so jo. Želeli so se vrniti na Antarktiko, a pot do tja je dolga in prečkati je treba mogočen ocean, za kar bi bilo potrebno letalo. Stari volkovi jim nismo mogli odreči pomoči, zato smo se urno odpravili na pot, kjer smo z opravljanjem različnih nalog pridobili potrebne surovine in na koncu zgradili letalo, ki je pingvinom omogočilo pobeg z vročega Madagaskarja.

Nedeljo smo spočiti in polni energije (premik ure na zimski čas na taborih pride zelo prav) začeli z jutranjo telovadbo, na kateri smo pretegnili svoje volčje šapice in se razmigali, sledila so namreč predavanja na akademiji maestra Baluja, kjer so nam predavatelji povedali marsikaj o različnih strategijah dela

z otroki in odkupninah pri volčičih, dotaknili smo se tudi literarnega vidika v krdelu ter se celo preizkusili v kvizu Male sive šapice. Predavanjem je sledila sveta maša in dan je šel počasi h koncu, vsaj tako smo mislili ... potem pa ves zbežan in preplašen med nas priteče lemur Maurice in nam sporoči tragično novico – kralja Jurija so ugrabile zlobne fuse in če ga ne bomo rešili, bo kmalu postal njihova večerja! Nemudoma se podamo v boj, kralja Jurija moramo rešiti za vsako ceno! V temni noči smo težko razločevali obrise fus, a sijoči mesc nad nami nam je bil v pomoč in kmalu nam je uspelo premagati nasprotnika ter rešiti kralja Jurija. Sledilo je praznovanje ob petju in zvokih kitare, ki so se po kraljestvu razlegali še dolgo v noč ...

Naposled je bil tu ponedeljek in s tem tudi zadnji dan našega bivanja na Madagaskarju. Potem, ko smo pospravili kraljestvo in se okrepčali, je sledilo še posledje dejanje – pomladni tek in slavnostna podelitev rutk, s čimer smo sklenili celotno taborno šolo.

Ko smo po zaključnem obredu in skupinskem fotografiranju še dolgo časa stali pred kraljestvom, se pogovarjali, izmenjevali kontakte in v želji, da bi se kmalu spet videli, iskali proste dni v svojih koledarčkih, smo spoznali, da so se med nami resnično spletle nevidne niti prijateljstva in sreče, ki nas bodo vedno združevale.

Zlata žaba 2019

V Sloveniji se v najbolj skritih kotičkih države, najdejo ljudje, ki še nikoli niso slišali za en in edini skavtski filmski festival, ki nastaja pod pokroviteljstvom domžalskih skavtinj in skavtov. Letos je v mesecu novembru ponovno združil vse ljubitelje filma in prefinjenih oblek, ter jim postregel s sedmimi izbranimi, visokokakovostnimi zgodbami, ki so nam jih zaupali slovenski skavti, od blizu in daleč.

Piše: Matej Zabret, Komentarski jastreb, Domžale 1

Foto: arhiv organizatorja

Kdor je uspel dobiti kmalu razprodane vstopnice in vstopiti v ekstravagantno dvorano kulturnega doma Franca Bernika, je tekom festivala pozabil na čas in turobnost novembrskih večerov. Sam program, je v celoto povezovala igralsko talentirana in na trenutke šokantno odlična ekipa klana Huda Kura iz stega Domžale 1. S svojo usklajenostjo

in izvirnostjo so dokazali, da so enakovredni tekmeči ostalim slovenskim in mednarodnim filmskim festivalom, ki dosegajo svetovno slavo, medtem ko je ta, na žalost in po krivici, ni deležen. V svoj nastop so vključili vse pomembnejše gradnike naše družbe, od politike in ljubezni do nakupovanja in razgovorov za službo.

Čeprav je občinstvo želelo še več filmov, smeha in ponesrečenih zapletov na odru, je na koncu prišel čas, razglasitve najboljših tekmovalcev Zlate Žabe in podelitev nagrad neprecenljivih vrednosti. Izbrane kategorije: najboljša montaža, najboljši igralec in seveda najboljši film so poskrbele, da je vsak, še tako neizkušen član občinstva, imel priložnost odločiti. Podelitev je vodilo več znanih oseb, med njimi neminljivi, in večkrat opevani Zlatko Mercedes, ki je kljub nepredvidljivim napakam glasovalnega sistema, uspešno podelil nagrade izbrancem publike.

Po koncu se je začela kulinarična izkušnja in pokušanje hrane in pijače najboljših slovenskih gastronomskih mojstrov, ki so poskrbeli, da so ljudje domov odšli siti in z željo, da se zopet udeležijo tega enkratnega dogodka, ki bo za vedno ostal zapisan v zgodovino naše preteklosti.

- 1: zmagovalci naj igralec (Grosuplje 1)
- 2: zmagovalci naj montaža (Brezovica)
- 3: zmagovalci naj film (Poljanska dolina in Železniki)

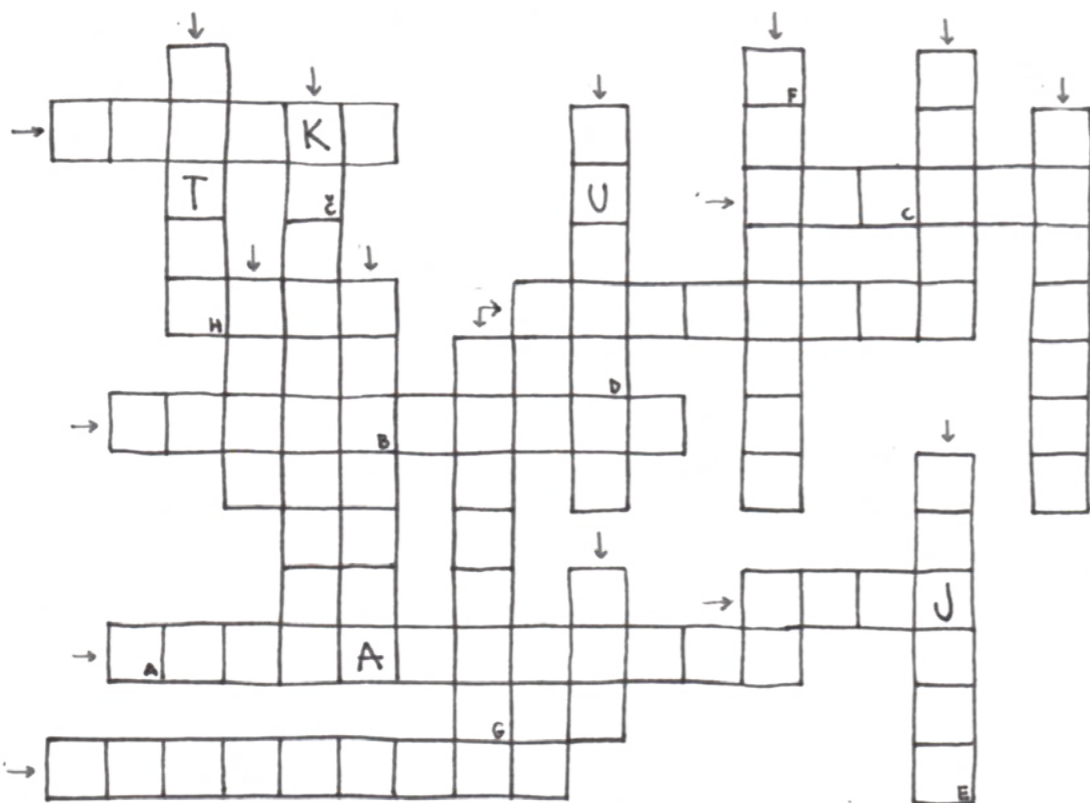

Križanka

Juta Korošec, Iznajdljiva delfinka

GREMO NA

A B C D E F G H

NAVPIČNO

- KOMBINEZON
- KAPA
- BRISAČA
- PULOVER
- GOJZARJI
- NOGAVICE
- ŠAL
- HLAČE
- GATKE
- MENAŽKA
- MAJICA

VODORAVNO

- ZOBNA KRTAČKA
- ŽEPNI NOŽEK
- SPALKA
- ROKAVICE
- GAMAŠE
- NAHRBTNIKI
- KROJ

SKAŦ PETER

Epode in prigode piše: Ana R. riše: Bojenta

Nekega dne je v temo posijala LUC in tema je ni sprejela.

NE BOJ SE
 SANJATI HOTETI
 GORETI!
 VERJETI ŽELETI UPATI

Ne boj se izstopati. Ne boj se svojih vrednot.

Vesel Božič in srečno novo leto 2020!

Skat Peter

11 Trust me I'm an engineer, brlogovanje 2019, Nova Gorica 1, **foto: Bagira**

12 Sv. maša v katakombah sv. Kalista, SKVO romanje v Rim, Breznica 1, **foto: Karmen Zalokar**

13 Le kaj je imel Peter za pasom?, jesenovanje IV, Brezovica pri Ljubljani, Ljubljana 4, **foto: Lenart Ulaga**

14 Splavarjenje, izhod PP, Debeli rtič, Škofije 1, **foto: Tim Podgajski**

15 Pripravljeni na pot!, jesenovanje BB, Bučka, Šentjernej 1, **foto: Jana Cerinšek**

16 Ena na zobe!, jesenovanje BB, Bučka, Šentjernej 1, **foto: Jana Cerinšek**

17 Kmalu bo kosilo, jesenovanje IV, Šmihel pod Nanosom, Postojna 1, **foto: Teja Čeč**

18 Najboljši štrudel je iz sača, PP srečanje, Ljubljana1 **foto: Katja Malovrh**

19 Regijski sprejem LMB Novo mesto, **foto: Luka Gorenčič**

20 Ne boj se goreti, srečanje z gosti, Lišnk, Idrija 1, **foto: Adam Požinel**

21 Assisi Romanje Rim Breznica 1, **foto: Karmen Zalokar**

22 Astronomija pri skavtih, večšina, Ljubljana 4 **foto: Urh Cotman**

-
- Skavti
 - skavti
 - Skavtinje.in.Skavti
 - skavti_slovenija
 - Skavti ZSKSS

Skavti